

Nicole's vierde nieuwsbrief:

Waren we laatst met Don boodschappen gaan doen bij de Walmart, de immens grote supermarkt waar je echt alles kunt krijgen.

Deze week nam Darron ons mee naar Rouses.

Ric en Darron gaven aan dat ze hier liever winkelden dan bij de Walmart, die weliswaar goedkoper is, maar waar duidelijk wordt bezuinigd op sfeer en klantvriendelijkheid.

Ze vinden het ook belangrijk te weten dat het personeel geniet van goede arbeidsvoorwaarden, en dat is bij de Walmart op zijn zachtst gezegd discutabel.

Dus wij togen mee naar Rouses.

Ik herinnerde me van een paar jaar geleden, dat ik dat toen een hele mooie winkel vond.

En dat viel me nu ook meteen weer op.

Er hing een prettige sfeer, door de inrichting van de winkel.

Het personeel stond je vriendelijk te woord als je iets vroeg, in tegenstelling tot medewerkers in de Walmart die je met een vage armzwaai (naar noord, oost, zuid of west) wijzen waar iets ligt.

Het eerste echter dat me opviel was een enorme tafel met *King Cakes*.

Ik zal hieronder de uitleg zetten die op internet staat mbt de *King Cake*:

The Tradition of New Orleans Mardi Gras:

King Cakes

Mardi Gras season begins on January 6, of each year and ends on Fat Tuesday, the day before Lent. One of the wonderful traditions of Mardi Gras, and probably the most delicious, is the King Cake.

On the Christian calendar, the 12th day after Christmas is celebrated as the date that the gift-bearing Magi visited the baby Jesus. This day, January 6, is known by several names, including "Epiphany", "Twelfth Night", or "Kings Day". As part of this celebration, it is now traditional to bake a cake in honor of the three kings - the King Cake. King Cakes are oval-shaped to symbolize the unity of faiths. Each cake is decorated in the traditional Mardi Gras colors - purple representing justice, green representing faith, and gold representing power. A small baby, symbolizing the baby Jesus, is traditionally hidden inside each King Cake. While custom holds that the person who "finds" the baby will be rewarded with "good luck", that person is also traditionally responsible for bringing the King Cake to the next party or gathering. The "traditional" King Cake is made from twisted strands of cinnamon dough, covered by poured sugar and sprinkled with purple, green and gold colored sugar.

Uiteraard was het eerste dat ik in ons winkelwagentje deponeerde zo'n King Cake.

Boi waarschuwde me dat dit heel erg zoet is, ja duhhh, ik zou niet anders willen!!

In elk geval kwamen Boi en ik beiden tot de conclusie dat het boodschappen doen bij Rouses een aangename ervaring is dan bij de Walmart. Darron heeft ons verzekerd dat hij en/of Ric in elk geval wekelijks gaan en dat wij altijd mogen meeliften.

Toen werd het 16 januari.

Een dag die productief en in goede sferen begon, die vervolgens resulteerde in een 'near death experience', maar heel lekker eindigde.

Maar goed, beginnen bij het begin: terwijl Boi 's morgens naar de bibliotheek ging, en hier na 3 eerdere vruchteloze pogingen, eindelijk zijn 2 gereserveerde boeken kreeg, besloot ik wat wasmachines te draaien en het bed te verschonen.

Voor die middag hadden we gepland om naar in-store concerten te gaan in de Louisiana Music Factory, en vervolgens om 4 uur deel te nemen aan een parade die geïnitieerd was door de band 'Arcade Fire' en de Preservation Hall Jazz Band.

De parade zou een Second Line Parade zijn als eerbetoon voor de onlangs overleden David Bowie. Maar eerst dus op de fiets naar de concerten.

De zon scheen lekker en ik kon dus mooi mijn nieuwe, dure zonnebril op, die ik had klaar gelegd. Tijdens de fietstocht had ik het idee dat er iets niet klopte.

Bij aankomst bij de cd-zaak bleek dat ik in plaats van de zonnebril mijn leesbril op had gezet. Mijn nieuwe, dure zonnebril lag thuis!

Het eerste concert vond ik erg leuk.

De zangeres had een mooie stem en de nummers spraken me aan.

Ze stelde ook haar band voor en bij de andere vrouwelijke muzikant vertelde ze heel trots '*and this is my beautiful wife*'.

Ik persoonlijk vond die beschrijving, zeker dat beautiful, enigszins overtrokken.

Ik vond het eerder een grijs muisje dat gitaar en mondharmonica kon spelen, en dat was het wel zo'n beetje.

Maar goed dit betreft mijn eigen ongenueanceerde mening.

De tweede band maakte zich klaar en Boi waarschuwde me: 'dit is wel jazz!' Nou ja, als ik het niet mooi zou vinden, was ik zo buiten, had ik me voorgenomen. Ik stond dus braaf te wachten totdat de band klaar was met het instrumenten stemmen. Dit duurde even en ik vroeg me af hoe ze konden stemmen, als ze allemaal door elkaar speelden. Boi begon met foto's maken en heel langzaam begon het tot mijn brein door te dringen dat het concert misschien wel al begonnen was..... Boi bevestigde dit en na nog 10 seconden geluisterd te hebben naar die chaos van geluiden, ben ik naar buiten gestruind.

Rond 4 uur liepen we de straat in waar men bij elkaar zou komen voor de Second Line Parade voor David Bowie. Boi heeft voorgaande jaren al vaker uitgelegd hoe het zit met zo'n parade.

Hierbij uitleg van het internet van een 'Second Line Parade' en een 'Jazz Funeral' die aan de basis staat:

In the traditional jazz funeral, a prominent member of the community—often a musician and nearly always a black male—is “buried with music.” The musicians, family, and friends of the dead make up what is called the first or main line, while the crowd marching behind is collectively known as the second line. As the procession moves from the funeral service to the burial site, the first and second lines march to the beat of a brass band. At the beginning, the band plays somber Christian hymns performed at a slow walking tempo. After the body is laid to rest, or “cut loose,” the band starts playing up-tempo music, the second liners begin dancing, and the funeral transforms into a street celebration.

Het eerste dat ons opviel was de extreme drukte. Er waren ontzettend veel mensen afgekomen op dit initiatief. Al snel bleek dat het een initiatief zonder organisatie was. Het was één grote chaos. Straten waren niet afgezet, waardoor er auto's midden op de weg stonden die niet voor- of achteruit konden door de menigte. De mensen in die auto's zaten wat vertwijfeld om zich heen te kijken, op zoek naar ontsnappingsmogelijkheden, die er dus niet waren. In eerste instantie was de sfeer nog uitgelaten, iedereen was er voor hetzelfde: eerbetoon aan David Bowie, leuk zo'n kudde gelijkgestemden, zou je denken. Echter, de bewegingsvrijheid werd steeds minder, je kon geen kant meer op en mensen begonnen zich te storen aan elkaar. Tot overmaat van ramp bleek dat de parade de andere kant zou opgaan dan waar de hele menigte zich nu naar toe bewoog. En hoe krijg je een paar duizend op elkaar geplakte mensen zover dat ze de andere kant opgaan? Antwoord: niet! De chaos werd alleen maar groter. Zeker toen de Brassband tegen de stroom in zijn weg begon te vervolgen door de mensenmassa. Zowel Boi als ik zijn erin geslaagd enkele foto's te maken van de band en de zanger van Arcade Fire die in een megafoon nummers van Bowie blèrde.

Daarna wilden we eigenlijk nog maar één ding, en dat was weg uit de menigte. Ik liep langzaam met de stroom mee, met het plan bij de eerst volgende zijstraat eruit te gaan, Boi stelde voor om net tegen de stroom in te lopen, dan zouden we waarschijnlijk sneller uit de menigte zijn. Dat hebben we toen ook maar gedaan en na veel duw en trekwerk, lieten we ons even later, bezweet en wat witjes om de neuzen, tegen een muur vallen.

Wat waren we blij toen we uiteindelijk op de fiets richting Bywater gingen, waar we gelukkig niets meekregen van het tumult in het Quarter.

Omdat we vonden dat we dat echt verdiend hadden, en we geen zin hadden nog eens te gaan koken, besloten we in een restaurantje in onze straat te gaan eten.

De klantvriendelijkheid, het eten, en vooral het dessert was voortreffelijk, maar ik heb hier de smerigste 'diet coke' gehad die ik ooit geproefd heb.

Maar met name door het zalige dessert was het toch een lekker einde van een dag met verder wat wisselende ervaringen.

De volgende ochtend bleek er in de kranten, muziekbladen en zelfs op NU.nl aandacht besteed te zijn aan de Second Line voor David Bowie in New Orleans.

Men had het over honderden mensen, dat waren er echt wel een paar duizend.

En de beschrijving van de stemming van de menigte: van bedroefd naar vrolijk, klopte echt voor geen meter.

Het was eerder van uitgelaten naar geïrriteerd en a-sociaal.

Na een luierdagje op zondag hadden we maandag het idee om naar de *costume- and partystore* te gaan, die Darron ons had geadviseerd, mochten we besluiten iets te willen kopen voor Mardi Gras. Nou, ik als fervente 'vasteloavesgek' (NOT!!!!!!), had mijn zinnen gezet op iets van verkleeding in de kleuren van Mardi Gras: paars, groen, goud.

En dat had ik heel snel gevonden in de vorm van een tutu.

Daarop een cape, maskertje, boa en hoedje en mijn outfit was klaar.

Boi had ietwat langer nodig maar is bijzonder goed geslaagd met een soort van sheriff-achtige jas, zo stond het tenminste op het kaartje, een hoed en om het geheel mooi af te maken een pruik van blonde, lange haren, met als pikant detail: wat strengen rood haar er tussen.

We namen de tijd om rond te neuzen, te passen en een paar foto's te maken.

We waren vrijwel de enige klanten en de medewerkers vroegen op een gegeven moment eens voorzichtig of we het allemaal konden vinden.

Toen we alles afrekenen, was duidelijk dat men dit niet verwacht had.

Ze bedankten ons uitvoerig, lieten ons weten: '*we appreciate it very much*' en hielden ook nog eens de deur voor ons open.

We hadden onze goede daad voor die dag weer verricht, en we zijn klaar voor de festiviteiten.

Ik heb een paar dagen een flinke verkoudheid gehad.

Later bleek dat Darron op dezelfde dagen als ik had lopen hoesten en snotteren en toen we met hem boodschappen zijn gaan doen, vulden we samen de hele auto met bacillen door ons geproest.

Overbodig te vertellen dat mijn nachten niet al te prettig verliepen.

Slapen deed ik amper.

Tijdens één zo'n nacht zag ik boven aan de muur in de slaapkamer een spinnetje.

Ik ben in relatie tot deze insecten geen held.

Maar goed, hij zat hoog en leek niet te bewegen.

Op weg naar de badkamer, zag ik echter laag bij de grond mama spin (of papa, dat kon ik zo snel niet zien).

Daar sprong mijn verstopte neus spontaan van open, bah, dat was toch wel een heel ander formaat. Boi lag te slapen en ik wilde hem niet wakker maken en daar zat ik dus, me te bedenken wat ik nu moest doen.

Allerlei opties heb ik de revue laten passeren, maar toen begon dat enge beest heel snel te lopen en heb ik hem met een schoen geplet.

Ik moest toch wat en *No way* dat ik in bed was gaan liggen, niet wetende waar dat monster zich bevond.

In mijn onderbroek ben ik daarna naar buiten gelopen om het kadaver onder mijn schoen uit te krijgen.

Op 21 januari hadden we kaartjes voor de Offbeat award- uitreiking.

Offbeat is een muziekblad helemaal gewijd aan de *Music-scene* van New Orleans, waarop ook Boi (uiteraard) geabonneerd is.

Het was een pukkeweer die avond en we hadden besloten met de taxi te gaan.

Een heeeel goed idee, ook gezien het feit dat mijn verkoudheid me nog steeds wat beperkte in mijn doen en laten.

Dus onder invloed van ibuprofen, neusdruppels, keelpastilles, en gewapend met 3 pakjes zakdoekjes en nog meer ibuprofen, neusdruppels en keelpastilles zijn we gegaan.

Allerlei restaurants stonden er met hun gerechtjes, die je kon proeven.

Het was erg gezellig en heel erg lekker.

Een aparte combinatie was:

Een kleine, Belgische wafel met een sausje van rum, sausje van bourbon, *whipped cream* en een

stukje pittige kip erop.

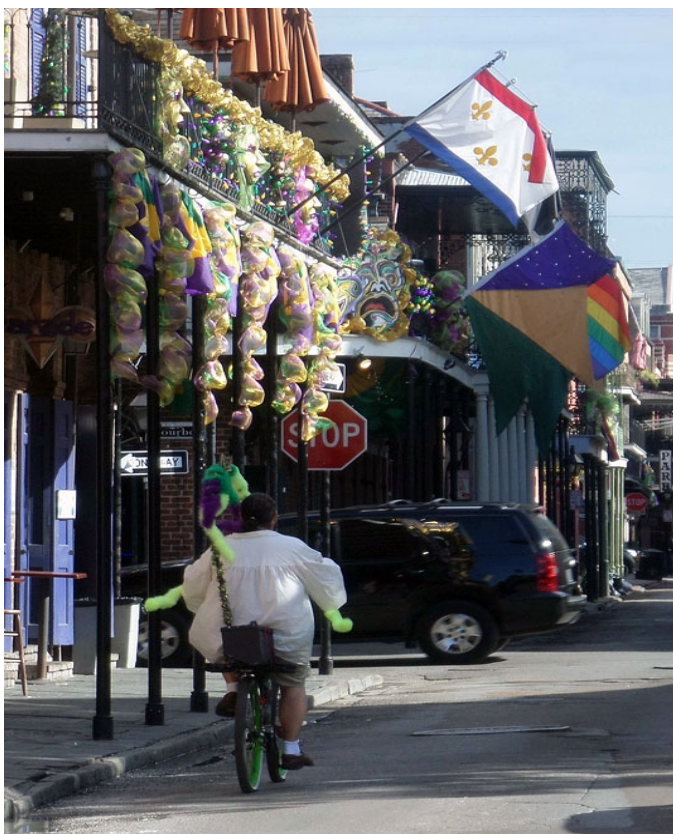

Het klinkt niet als een succes-combi, maar het smaakte prima.
Een band die 'The Revivalists' heet, had ook een award gewonnen en hier had ik toevallig een cd van gekocht een week geleden.
Dus ik kon me in deze keuze helemaal vinden.

Tot slot wil ik deze nieuwsbrief eindigen met een schokkende foto.
Toen we in de Walmart waren, wilde Boi een tijdschrift kopen.
Wat schetst mijn verbazing toen ik zag welke tijdschriften er volop te koop zijn (volgende bladzijde).

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[09 \(Nicole\)](#)

[08 \(Boi\)](#)

[07 \(Nicole\)](#)

[06 \(Boi\)](#)

[05 \(Boi\)](#)

[04 \(Nicole\)](#)

[03 \(Boi\)](#)

[02 \(Nicole\)](#)

[01 \(Boi\)](#)